

планування. Тому, при вагомості просування готельного продукту, від якого залежить фінансовий результат діяльності малого готелю, варто враховувати, що маркетингові дослідження передують продажу і від їхньої ефективності залежить результативність продажу.

У зв'язку з цим найважливішим завданням малих готелів виступає виявлення ринкових сегментів, найбільш готових до споживання послуг саме малого готельного підприємства, тобто виявлення потенційних клієнтів, які складуть його цільову аудиторію. Також, малі готельні підприємства можуть дотримуватися стратегії поведінки на ринку як надання традиційних послуг, прийнятних споживачами якості при низьких цінах, розраховуючи на значний їх попит [1]. Але це тільки для тих готелів, які опанували значні сегменти ринку.

Проте, маркетингова стратегія просування готельної послуги, є складовою маркетингової діяльності малого готелю і не може реалізовуватися незалежно від інших маркетингових програм. А отже, маркетингова стратегія має бути тісно пов'язана із загальними цілями й завданнями малого готельного підприємства і погоджена із внутрішніми стандартами та бути спрямована на максимальне задоволення потреб цільової аудиторії.

Доцільно зазначити, маркетингова стратегія управління малим готельним підприємством полягає у розробленні перспективного маркетингового плану і визначенні напрямів діяльності усіх структур підприємства з метою досягнення стратегічних цілей малого готелю. Крім того, зважаючи на те, що головною метою маркетингової стратегії управління малим готелем є максимізація продажу послуг, яка забезпечує економічний ефект, необхідно враховувати визначальну роль чинників впливу, що обумовлюють відхилення від стратегічних планових орієнтирів.

Література: 1. Грищенко І. М. Підприємницький бізнес : підруч. для студ. вищих навч. закл. / І. М. Грищенко. – К. : Грамота, 2016. – 520 с. 2. Котлер Ф. Маркетинг. Гостеприимство. Туризм. : учеб. для студентов вузов / ф. Котлер, Дж. Доуэн Дж. Мейкенс ; пер. с англ. – 4–е изд., перераб. И доп. – М. : ЮНИТИ–ДАНА, 2012. – 1071 с. 3. Роглев Х. Й. Основи готельного менеджменту: Підручник. / Х. Й. Роглев – К.: Кондор, 2009. – 408 с. 4. Шульц Дон Е. Новая парадигма маркетинга. Интегрированные маркетинговые коммуникации : Пер. с англ. –М. : ИНФРА–М, 2004. –XXII, 223 с.

ПРИНЦИПИ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМНИЦТВОМ

Кубрак О.

*Магістр Київського національного університету
технологій та дизайну*

Науковий керівник д.е.н., проф. Герасимчук Н.А.

Специфіка принципів як форми наукового пізнання полягає в їх методологічній функції, у здатності бути засобом організації пізнавального процесу. В управлінській практиці принципи дають змогу об'єднати елементи соціально–технічної системи (підприємства) в єдине ціле [1].

Найважливіше значення в реалізації мети організації мають принципи менеджменту, які використовує у своїй діяльності управлінський персонал. Вони визначають спосіб діяльності, взаємодії і виступають правилами, нормами управлінської діяльності. Принципи управління похідні від загальних законів і відображають відносини, згідно з якими має створюватися, функціонувати і

розвиватися система управління. Ігнорування принципів може створювати в управлінні ситуацію, яка в кінцевому підсумку може призвести до невдач в управлінській діяльності. Тому знання й урахування принципів у практичній діяльності є найважливішою умовою ефективного управління [3].

Принципи управління – керовані правила, що визначають основні вимоги до систем, структур й організації управління. Так само, як і закономірності, принципи управління поділяються на загальні й одиничні. Основоположний принцип менеджменту – забезпечення прибутковості бізнесу, процвітання підприємництва і максимум добробуту персоналу фірми. Як відомо, принципи раціонального управління вперше було сформульовано основоположниками наукового менеджменту – Ф. Тейлором, Г. Емерсоном, А. Файолем [2].

Таблиця 1

Принципи управління

Принципи	Зміст
Розподіл праці	Спеціалізація робіт для ефективного використання робочої сили (за рахунок скорочення кількості завдань, на які спрямовуються зусилля працівника)
Повноваження та відповідальність	Кожному працівнику має бути делеговано повноваження, достатні для того, щоб нести відповідальність за виконання роботи
Дисципліна	Робітники мають підкорятися умовам договору між ними і керівництвом, менеджери повинні застосовувати справедливі санкції до порушників порядку
Єдиноначальність	Робітник одержує розпорядження та звітує лише перед одним безпосереднім начальником
Підпорядкованість інтересів	Інтереси організації превалюють над інтересами індивіда
Єдність дій	Усі дії, що мають одну мету, слід об'єднувати в групи і здійснювати за єдиним планом
Винагорода персоналу	Справедлива нагорода працівників за їхню працю
Централізація	Єдиний порядок в організації, що має центр управління. Кращі результати досягаються при правильному співвідношенні централізації і децентралізації
Скалярний ланцюг	Нерозривний ланцюг команд, по якому передаються всі розпорядження й здійснюються комунікації між усіма рівнями ієрархії
Порядок	Робоче місце – для кожного працівника, і кожний працівник на своєму місці
Справедливість	Справедливість реалізації встановлених правил і угод на всіх рівнях скалярного ланцюга
Стабільність персоналу	Орієнтація працівників на лояльність до організації і на довгострокову роботу. Висока плинність знижує ефективність роботи
Ініціатива	Заохочення незалежних суджень працівників у межах делегованих їм повноважень і виконуваних робіт
Корпоративний дух	Гармонія інтересів персоналу й організації, єдність зусиль (у єдності сила)

Центром вчення Ф. Тейлора стали чотири принципи управління індивідуальною працею працівників: науковий підхід до виконання кожного елемента роботи; науковий підхід до добору, навчання і тренування працівника; кооперація з працівниками; розподіл відповідальності за результати роботи між менеджерами і працівниками.

Головні принципи менеджменту, розроблені школою наукового менеджменту і класичною адміністративною школою, подано в табл. 1 [1].

Ці принципи і сьогодні не втратили своєї актуальності. Завдання менеджера – знайти їм розумне застосування, а головне правильно співвіднести між собою, розглядаючи їх як цілісну систему.

Література: 1. Грищенко І.М. Підприємницький бізнес: навч. посібн. – К.: Грамота, 2016. – 520 с.; 2. Герасимчук Н. А. Підприємницький механізм ресурсозберігаючого розвитку АПК : монографія /Н. А. Герасимчук// – Київ: ТОВ "ЦП "Компрінт", 2015. – 463 с.; 3. Ганущак–Єфіменко Л. М. Інноваційний розвиток підприємництва в Україні: стратегічні орієнтири: [моногр.] / Л. М. Ганущак–Єфіменко К. : Національна академія управління, 2014. – 343 с.

УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВ

Колінько О. І.

*Магістр Київського національного університету
технологій та дизайну*

Наук. керівник к.е.н., доц. Вергун А. М.

В умовах сьогодення суб'єкти підприємницької діяльності функціонують на принципах повної та абсолютної відповідальності за свої дії і самостійно формують стратегії свого розвитку відповідно цим принципам. Керівництву необхідно приймати важливі рішення, які стосуються діяльності підприємства, його удосконалення, а також впроваджувати інноваційні методики щодо створення та забезпечення вигідних і безпечних взаємовідносин з іншими суб'єктами ринкових відносин, що вимагає від керівництва швидкої адаптації до нових умов, потребує новітніх знань щодо шляхів виживання та рентабельного існування. Саме тому, питання забезпечення економічної безпеки підприємств стають ключовими у вирішенні питань їх ефективного функціонування.

Дослідженню питань економічної безпеки підприємств присвячені публікації таких відомих науковців, як Барановський О.І., Васильців Т. Г., Горячева К. С., Єрмошенко М. М., Камлик М., Козаченко А., Крупка М., Ортинський В., Островерх П., Реверчук С., Гаврилишина О., Худолій Л., Ващенко Н., та багатьох інших.

Оскільки на сучасну світову економіку все більше і сильніше впливають кризові явища, спричинені природними катаклізмами, нестабільними політичними ситуаціями в країнах, змінами домовленостей та орієнтирів, то система економічної безпеки підприємства та держави в цілому є винятково важливою і невід'ємною частиною їх діяльності та стабільного розвитку.

Під економічною безпекою суб'єкта господарювання науковці розуміють характеристику суб'єкта господарювання, яка показує його здатність успішно реалізувати свої стратегічні економічні інтереси при певних зовнішніх умовах та шляхом захисту від всіх існуючих і потенційних загроз та використанню можливостей, які надає зовнішнє середовище та продуктивної взаємодії з його